ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Οἱ δύο τοξότες τοὺς ἄφησαν νὰ πλησιάσουν κι' ἅμα ἔφτασαν σὲ ἀπόστασι δέκα βημάτων ἐπυροβόλησαν.

Μόνη ἡ Δολόρα πληγώθηκε καὶ κλονίστηκε. Ὁ κόμης χωρὶς νὰ λιγοστέψῃ τὴν ὁρμή του τὴν ἐσήκωσε μὲ τὸ χέρι καὶ ἐπέπεσε ἐναντίον τῶν δύο λησταῖων καὶ μὲ μιὰ σπαθιὰ ἐτρύπησε τὸ στῆθος τοῦ ἑνός, ἐνῷ τὸ μαχαῖρι τοῦ Λαντρὺ βυθιζόταν στὸ στῆθος τοῦ ἄλλου :

— Ζήτω !...Δυὸ λιγώτεροι ! φώναξε ὁ ἱπποκόμος.

Κι' ἔτρεξαν στὸ δρόμο μεταξὺ τῶν βράχων, ἐνῷ βροχὴ σφαιρῶν ἔπεφτε γύρω τους. Ὁ κόμης ἄφησε τότε τὴν Δολόρα καταγῆς καὶ ἄκουσε τὸν ἐχθρὸ νὰ τρέχῃ πίσω τους.

Ὅμοιοι τότε μὲ δυὸ κάπρους ποὺ τοὺς προσβάλλουν στὸ καταφυγιό τους ὁ κόμης κι' ὁ Λαντρὺ ἔστρεψαν πίσω κρατῶντας σὲ κάθε τους χέρι ἀπὸ ἕνα πιστόλι. Καθὼς ὅμως ἦσαν κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους, οἱ ἐχθροί τους δὲν τοὺς ἔβλεπαν καὶ μὲ τὴν ὑπόθεσι ὅτι θὰ εἶχαν προχωρήσει ἀρκετὰ μέσα σ'αὐτοὺς, εἰσεχώρησαν κι' αὐτοὶ μέσα στὴν ἀτραπό.

Τότε ὁ Λέλιος κι' ὁ Λαντρὺ ἐπυροβόλησαν διὰ μιᾶς μὲ τὰ τέσσαρα πιστόλια τους.

Τέσσεροι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ δὸν Διάζ ξαπλώθηκαν καταγῆς.

— Τρεῖς καὶ δύο κάνουν πέντε ! φώναξε κοροϊδευτικὰ πρὸς αὐτοὺς ὁ Λαντρύ.

— Φωτιά !...φωτιά !...ἀνδρεῖοι μου ! οὐρλιαζε ὁ Δὸν Διάζ, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ παρακινοῦσε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ προχωρήσουν αὐτὸς δὲν ἔκανε οὔτε βῆμα.

Οἱ ἐπιτιθέμενοι τώρα εἶχαν ὀπισθοχωρήσει λίγο καὶ συνεσκέπτοντο.

Τοῦ δισταγμοῦ των αὐτοῦ ἐπωφελήθηκε ὁ κόμης καὶ φορτώνοντας τὴ Δολόρα στοὺς ὤμους του καὶ κρατῶντας τὸν πληγωμένο Λαντρὺ ἀπ' τὴν ζώνη του ἐπροχώρησε στὸν ἀνήφορο κ' ἔφτασε στὸ ἀπάνω μέρος τῆς ἀτραποῦ. Ἐκεῖ ξάπλωσε τὴν μνηστή του στὴ χλόη, ἐνῷ ὁ Λαντρὺ κατέπεσε ἀπάνω στὴ χλόη βαρὺς καὶ ἀδρανής.

Γιὰ κάμποσα λεπτὰ ὁ ἀέρας ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὶς φωνὲς τῶν δολοφόνων. Ἔπειτα οἱ κραυγὲς αὐτὲς ἔπαυσαν.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Δὸν Διάζ εἶχαν παραιτηθεῖ τῆς ἀποφάσεως ν' ἀναρριχηθοῦν στὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ μέρος κ' εἶχαν σταθεῖ μεταξὺ τῶν βράχων καὶ τῆς θαλάσσης.

Ἐμψυχωμένη ἡ Δολόρα ἀπὸ τὸ φύσημα τῆς αὔρας μισάνοιξε τὰ μάτια. Τὸ τραῦμα της εἶταν ἀσήμαντο. Τοῦ Λαντρὺ ὅμως ἡ θέση εἶταν πολὺ σοβαρή. Μιὰ σφαῖρα τοῦ εἶχε χωθεῖ μεσ' στὰ πλευρὰ καὶ μι' ἄλλη τὸν εἶχε βρεῖ στὸ ἀριστερὸ μάγουλο. Ἡ τελευταία αὐτὴ πληγὴ εἶταν φρικτή. Τοῦ εἶχε πάρει ὅλο τὸ κρέας καὶ φαινόντουσαν σχεδὸν τὰ δόντια του.

Καθισμένος ἀπάνω στὴ χλόη ὁ δυστυχὴς ἱπποκόμος βλαστημοῦσε καὶ καταριόταν.

— Θεέ μου, ἔλεγε, βάλε με ἀκόμα μιὰ φορὰ ἀπέναντι στὸ δὸν Διάζ καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ τοῦ κόψω ἀπ' τὸ μάγουλο ἕνα κομμάτι ἴσο μὲ τὸ δικό μου.

Καὶ ἐπρόσθεσε :

— Πρᾶγμα ποὺ δὲ θὰ μ' ἐμποδίσει νὰ τὸν κατασφάξω ἂν μπορέσω.

— Ἂς προσπαθήσουμε πρῶτα νὰ σωθοῦμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ἀπὸ τὰ χέρια του, εἶπε θλιβερὰ ὁ κόμης.

— Ὅσο γι' αὐτό, ἀφέντη, δὲν βλέπω παρὰ ἕνα τρόπο : νὰ ἐπιχειρήσουμε μιὰ ἔξοδο καὶ νὰ φτάσουμε στὸ καράβι πατῶντας ἀπάνω στὰ πτώματά τους... Ἔχουν ἀπομείνει τώρα ὀκτὼ —δέκα...

— Καλὰ γιὰ μᾶς τοὺς δυό, ἀλλὰ αὐτή ;

— Ἡ κυρία κόμησσα θὰ μᾶς περιμένει ἥσυχα ἐδῶ, κι' ἅμα ξεμπερδέψουμε αὐτοὺς τοὺς παληανθρώπους θὰ γυρίσω νὰ τὴν πάρω...

— Κι' ἂν μᾶς ξεμπερδέψουν ἐκεῖνοι...

— Δὲ σᾶς ἀφήνω Λέλιε, φώναξε ἡ Δολόρα· πάρε με μαζί σου κ' ἡσύχασε· δὲ θὰ πέσω ζωντανὴ στὰ χέρια τοῦ Δὸν Διάζ...

Ὁ κόμης τὴν ἔσφιξε στὴν καρδιά του.

— Ἡ πρόταση τοῦ Λαντρὺ εἶνε ἀπραγματοποίητη, εἶπε ὁ κόμης, γιατὶ κι' ὁ ἴδιος μόλις μπορεῖ καὶ στέκει στὰ πόδια του...

— Ἔχετε λάθος, κύριε κόμη, συνῆλθα. Σὲ πέντε λεπτὰ θἄχω δύναμη Γολιάθ.

— Ἀδιάφορο ! τὸ τόλμημα αὐτὸ θὰ εἶταν παραφροσύνη...

— Καὶ ποιὸς ξέρει ἂν δὲν ἐβούλιαξαν καὶ τὴ βάρκα, ἐπρόσθεσε ἡ Δολόρα.

Ὁ κόμης ἀνέβηκε στὴν ἄκρη τοῦ βράχου καὶ κοίταξε.

— Ὄχι, εὐτυχῶς, ἡ βάρκα εἶνε ἀκόμα ἐκεῖ, εἶπε.

Ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε καὶ μιὰ σφαῖρα πέρασε σὲ ἀπόσταση δυὸ δαχτύλων ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ κόμητος.

— Καὶ ὁ δὸν Διάζ εἶν' ἐκεῖ ! μουρμούρισε ὁ Λαντρύ.

— Καὶ ἡ ὥρα περνάει, εἶπε ὁ κόμης. Σὲ μιὰ ὥρα τὸ καράβι θἄχῃ φύγει.

— Θεέ μου ! στενάξε ἡ Δολόρα, νὰ βλέπῃ κανεὶς τόσο κοντὰ τὴ σωτηρία του καὶ νὰ μὴ μπορῇ νὰ κάνῃ τίποτε.

Καὶ ἄπλωσε τὰ χέρια της πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης.

— Ἂς πάρουμε μιὰ ἀπόφαση τέλος ! εἶπε μὲ σταθερὸ τόνο ὁ Λαντρύ· γιατὶ σὲ λίγο θἄχουμε ἀπέναντί μας εἴκοσι ἐχθροὺς ἀντὶ δέκα.

— Εἴκοσι ;... ξαναεῖπε ὁ κόμης.

— Μάλιστα, κύριέ μου... ξεχνᾶτε ὅτι ὁ δὸν Διάζ ἄφησε πίσω του τοὺς μισοὺς ἀνθρώπους του καὶ ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ τοὺς περιμένει. Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς ἀνακωχῆς ποὶ μᾶς παραχωρεῖ ὁ δὸν Διάζ. Ἀλλ' ἅμα συμπληρώσει τὶς δυνάμεις του, θὰ μᾶς περικυκλώσουν, θὰ μᾶς χτυπήσουν καὶ θὰ μᾶς συλλίβουν.

— Ἂς φύγουμε λοιπόν, φώναξε ὁ κόμης.

— Δὲν ὑπάρχει καμμία ἐλπίς, ἐξακολούθησε ὁ Λαντρύ. Ἂν δὲ μᾶς παραφυλᾶνε πρὸς τὸ μέρος τοῦ δρόμου, ἂς προσπαθήσουμε ν' ἀνεβοῦμε στὸ βουνὸ κι' ἐκεῖ νὰ κρυφτοῦμε.

Ὁ κόμης κι' ἡ Δολόρα παραδέχτηκαν τὴν πρόταση τοῦ Λαντρύ κι' ἀμέσως κ' οἱ τρεῖς τους ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ὀροπεδίου.

— Τί τρέχει πάλι, ρώτησε ὁ κόμης.

— Γελαστήκαμε, ἀφέντη μου. Οἱ ἐχθροί μας μᾶς ἔχουν περικυκλώσει.

— Μὰ ἐγὼ δὲ βλέπω τίποτε.

— Ἐκεῖ, κάτω, πίσω ἀπὸ ἕνα φύλλωμα εἶδα κατακάθαρα νὰ λάμπῃ ἡ κάννη ἑνὸς ὅπλου.

— Θὰ ἐγελάστηκες.

— Τὸ εἶδα σᾶς λέω ! Κοιτᾶχτε καλλίτερα τοὺς θάμνους.

Πραγματικῶς σὲ ἀπόσταση ἑκατὸν πενῆντα μέτρων οἱ θάμνοι ἐσάλευσαν σὰν νὰ ἐσύροντο μέσα σ' αὐτοὺς ἄνθρωποι.

Ὁ κόμης ἀνασκίρτησε.

— Εἴδατε τώρα ; εἶπε ὁ Λαντρύ. Πέντε — ἕξη ἄνθρωποι μᾶς παραμονεύουν.

— Ναί, ψιθύρισε ὁ κόμης. Ὁ καταχθόνιος αὐτὸς Δὸν Διάζ ἐπρόβλεψε τὰ πάντα... ἂς κάνουμε πίσω τώρα.

— Ἂς προσέχουμε περισσότερο, ἀφέντη. Δὲ φαντάζεστε ὅτι ὁ δὸν Διάζ θὰ ἔχῃ καταλάβει τὶς θέσεις στὶς ὁποῖες βρισκόμαστε ἐμεῖς πρὸ ὀλίγου.

— Τὶ νὰ κάνουμε λοιπόν ;

— Νὰ προχωρήσουμε ἐμπρός, ἐγκαταλείποντας τὴν τύχη μας στὸ Θεό... Ἐλπίζω ὅτι ὅλα θὰ πᾶνε καλά. Ἡ κυρία κόμησσα θὰ ὑποφέρῃ μόνο λίγο, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ θὰ περάσῃ.

Ἡ Δολόρα ἔγινε πιὸ κίτρινη ἀπ' τὸ κερί. Δὲν εἶταν γυναῖκα δυνατή, εἶταν λεπτὴ καὶ νευρική.

Ὁ κόμης προσπάθησε νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ καὶ ὁ Λαντρὺ τῆς ἐγγυήθηκε γιὰ τὴ σωτηρία της καὶ τὴν ἐλευθερία της.

Τέλος κατόρθωσαν νὰ τὴν ἐνθαρρύνουν ὁπωσδήποτε.

— Ἐμπρός, εἶπε τότε ὁ κόμης, καὶ ὁ Θεὸς βοηθός !

Ἐπροχώρησαν ὡς τριάντα βήματα.

Ἔξαφνα ἕνα σφύριγμα ἀκούστηκε καὶ μεσ' ἀπὸ τοὺς θάμνους ἐπρόβαλαν πέντε ἄντρες μὲ τὰ ὅπλα τους στὰ χέρια.

— Πέστε χάμω ! φώναξε ὁ Λαντρύ.

Κ' ἔπεσε στὴ χλόη, ἐνῷ ὁ κόμης, κ' ἡ Δολόρα τὸν ἐμιμοῦντο. Καὶ ἦταν καιρός. Πέντε πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν καὶ πέντε σφαῖρες περάσαν ἀπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους.

— Ὄρθιοι...κι' ἀπάνω στοὺς κακούργους ! φώναξε τότε ὁ Λαντρὺ ποὺ σηκώθηκε ἀμέσως.

Καὶ μὲ τρία πηδήματα ἔπεσε σὰν κεραυνὸς ἀπάνω στοὺς ἀνθρώπους τοῦ Δὸν Διάζ ποὺ τὰ εἶχαν χάσει. Ἔσπασε τὸ κεφάλι ἑνὸς ἐξ αὐτῶν κ' ἐπλήγωσε ἕνα ἄλλον θανάσιμα.

Τότε πετῶντας τὰ ἄδεια πιστόλια του, ἔβγαλε τὸ σπαθί του φωνάζοντας.

— Ἐμπρός, ἀφέντη, ἐδῶ ! τοὺς πιάσαμε !

Ἀλλὰ ὁ κόμης δὲν ἀπάντησε.

Ἡ Δολόρα τρέμοντας ἀπ' τὴ φρίκη της, ἄρχισε νὰ κάνῃ πίσω καὶ σίγουρα θὰ ἔπεφτε στὰ χέρια τοῦ Δὸν Διάζ, ἂν ὁ κόμης ξεχνῶντας τὰ πάντα γιὰ νὰ τὴν προστατεύσῃ δὲν ἔτρεχε πίσω της νὰ τὴ σταματήσῃ.

Βλέποντας αὐτὸ ὁ Λαντρὺ χαμογέλασε πικρά. Μόνος ἀπέναντι τεσσάρων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν συνέλθει ἀπὸ τὴ στιγμιαῖα τους ἔκπληξι κ' εἶχαν ἀνασύρει τὰ σπαθιά τους, σκέφτηκε πρὸς στιγμὴ ν' ἀφήσῃ νὰ τὸν σκοτώσουν κι' ἔτσι νὰ ξεμπερδεύῃ γιὰ πάντα.

Ἀλλὰ ἡ ἰδέα τοῦ καθήκοντος ξανάρθε στὴ συνείδηση τοῦ παλιοῦ στρατιώτου.

Ἀμέσως μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι ρίχτηκε κατὰ τῶν ἀντιπάλων του, κάνοντάς του νὰ ὑποχωρήσουν. Τότε στρέφοντας πρὸς αὐτοὺς τὰ νῶτα ἔτρεξε νὰ βρῇ τὸν κύριό του καὶ νὰ συναποθάνῃ μ' αὐτόν.

Τὸ πᾶν εἶχε χαθῆ γι' αὐτούς.

Σκαρφαλώνοντας ἀπάνω στοὺς βράχους, γλυστρῶντας στὶς πέτρες καὶ στὸ ὑγρὸ χόρτο, περνῶντας ἀπὸ ἀνηφοριὰ σ' ἀνηφοριὰ καὶ διαρκῶς καταδιωκόμενοι ἀπὸ κοντὰ ἀπὸ τοὺς τέσσερους ἀνθρώπους τοῦ Δὸν Διάζ, ἡ Δολόρα, ὁ κόμης κι' ὁ Λαντρύ, ἐξαντλημένοι, ξεσχισμένοι, κατάκοποι ἔφτασαν καὶ πάλι στὸ ὀροπέδιο ὅπου βρισκόντουσαν προηγουμένως.

(Ἀκολουθεῖ)